

SLOTBESCHOUWING: WAT WERKT? ZEVEN AANBEVELINGEN VOOR TAALVAARDIGHEIDS- ONDERSTEUNING

*Lisa De Clercq werkt op Arteveldehogeschool en had al verschillende functies van docent Nederlands tot medewerker onderwijsontwikkeling. Voor deze slotbeschouwing las ze in opdracht van het Nederlands/Vlaams Platform Taalbeleid Hoger Onderwijs alle bijdragen van de publicatie door en analyseerde ze welke succesfactoren telkens terugkomen in de bijdragen. **Lien Van Achter** was projectmedewerker voor het project kennisdeling en bouwde de databank goede praktijken uit. Ze is werkzaam aan HOGENT. **Pieterjan Bonne** is voorzitter van het Nederlands/Vlaams Platform Taalbeleid Hoger Onderwijs en coördineerde beide projecten. Hij werkt ook aan Arteveldehogeschool als taalbeleidsmedewerker. Beide projecten en dit artikel zijn gerealiseerd met financiële steun van de Nederlandse Taalunie.*

In 2009 bruiste het hoger onderwijs van initiatieven rond taalbeleid en taalvaardigheidsondersteuning. Het Forum Taalbeleid en Taalondersteuning Hoger Onderwijs (FTHO) kwam in deze periode voor het eerst samen om vragen en ideeën uit te wisselen. Nu, tien jaar later, probeert het Nederlands/Vlaams Platform Taalbeleid Hoger Onderwijs (vanaf hier ‘het Platform’) in dit artikel een antwoord te bieden op een van de vragen uit 2009: *wat zijn succesfactoren voor taal(vaardigheids)ondersteuning?*

Van goede praktijken naar kennisdeling

In 2015 zwenfelde de Nederlandse Taalunie het belang van taalbeleid aan met het adviesrapport *Vaart met Taalvaardigheid* (Raad voor de Nederlandse Taal en Letteren, 2015). In dat rapport werd de noodzaak onderstreept van een beargumenteerd taalbeleid, mét een visie en duidelijke doelstellingen. Een van de aanbevelingen daartoe is inzetten op kennismanagement. Het Comité van Ministers vroeg aan het Algemeen Secretariaat van de Taalunie om aan de slag te gaan met de aanbevelingen uit *Vaart met Taalvaardigheid*. Het Platform kreeg de opdracht om werk te maken van kennismanagement.

In het kader van die opdracht ontwikkelde het Platform een digitale databank (zie Figuur 1) met goede praktijken, vrij te consulteren op www.kennisdelingtaalbeleid.org en gemakkelijk te doorzoeken dankzij een dynamische zoekfunctie. De financiële ondersteuning voor deze publicatie kadert eveneens in het doel van het Platform om kennis te delen.

In zowel de digitale databank als in de publicatie blijft de achterliggende vraag welke kennis tot een verantwoord taalbeleid leidt, met zinvolle en duurzame acties. Datgene wat empirisch aangetoond is en waarvan de effecten al gemeten en bewezen zijn, staat niet ter discussie. De kracht van de databank en de publicatie schuilt namelijk vooral in het samenbrengen van kennis, goede praktijken én mensen. Zij vormen de schakels in een authentiek en continu proces van kenniscreatie. Zo wordt recht gedaan aan een goed en verantwoord taalbeleid als praxis, een knipoog naar de vele goede praktijken op de website en in deze publicatie.

Figuur 1 De digitale databank op www.kennisdelingtaalbeleid.org

Van goede praktijken naar aanbevelingen

Om een antwoord te bieden op de vraag van het Forum uit 2009, namelijk *wat zijn succesfactoren voor taal(vaardigheids)ondersteuning*, startte het Platform met de analyse van de praktijkvoorbeelden uit deze publicatie. Het platform zal in een later stadium ook nog de praktijkvoorbeelden van op de website www.kennisdelingtaalbeleid.org analyseren.

De praktijkvoorbeelden uit de publicatie hebben ondanks de verschillende insteken gemeenschappelijk dat ze aangezien worden als waardevol en dat ze kunnen dienen als inspiratie. In de verschillende praktijken werden een aantal succesfactoren geïdentificeerd en gegroepeerd tot grotere en algemenere categorieën. Die categorieën werden afgetoetst aan de succesfactoren die als resultaat van een brainstormsessie uit de eerste Forumdag kwamen (Forum Taalbeleid en Taalondersteuning Hoger Onderwijs, 2009) en aan beleidsdocumenten waaronder *Higher Education Language Policy* (European Language Council, 2013), *Nederlands in het hoger onderwijs: een verkennende literatuurstudie naar taalvaardigheid en taalbeleid* (Herelixka & Verhulst, 2014), *Vaart met Taalvaardigheid* (Raad voor de Nederlandse Taal en Letteren, 2015) en *Advies taal-beleid in het Vlaamse hoger onderwijs* (Vlaamse Onderwijsraad, 2017).

De analyse resulteerde in een lijst met zeven aanbevelingen voor een succesvolle taalvaardigheidsondersteuning. Vertrekkende vanuit de goede praktijken willen de zeven aanbevelingen de essentie vatten van een doeltreffende ondersteuning en inspiratie bieden om initiatieven op te zetten of te evalueren. Omdat de zeven aanbevelingen niet te scheiden zijn van elkaar, is er sprake van overlap.

Hieronder worden de aanbevelingen stuk voor stuk toegelicht en geïllustreerd met voorbeelden uit de publicatie. De voorbeelden die hieronder zijn opgenomen hebben enkel tot doel een specifieke aanbeveling te illustreren. Dat wil niet zeggen dat die praktijk enkel aan die aanbeveling voldoet. Goede praktijken beantwoorden aan een combinatie van verschillende aanbevelingen. Om dat duidelijk te maken, komen enkele goede praktijken bij verschillende aanbevelingen voor.

Vertrekkende vanuit de goede praktijken willen de zeven aanbevelingen de essentie vatten van een doeltreffende ondersteuning en inspiratie bieden om initiatieven op te zetten of te evalueren.

Aanbeveling 1: Bed de ondersteuning in, in een opleidingsonderdeel, maar nog liever in een leerlijn en ten slotte graag in een opleidings- of instellingsbreed taalbeleid

De inbedding van taalvaardigheidsondersteuning in een vak zien we bij de studenten uit de tweede bachelor Criminologie van UGent. In het vak Project Actuele Criminologie zit een digitaal leerpad academisch schrijven vervat (zie Leuridan & Triest, hoofdstuk 3, deze publicatie). Door het leerpad te verbinden met het vak en niet als een losstaand en vrijblijvend traject aan te bieden, wordt de student bereikt in het hart van zijn opleiding en niet in de periferie.

De voorziene taalvaardigheidsondersteuning kan ook een doordachte plaats krijgen in een leerlijn. Een opleiding gebruikt een leerlijn om tijdens het curriculum geïntegreerd aan de taalvaardigheid van studenten te werken. Cajot, Leuridan, De Beuckelaer en Baert (hoofdstuk 2, deze publicatie) beschrijven drie acties voor de vormgeving van een dergelijke leerlijn: (1) analyseren en activeren, (2) bouwen en (3) communiceren.

Als het opleidings specifieke taalbeleid en de bijhorende leerlijnen ook gekoppeld zijn aan het taalbeleid op instellingsniveau, is er sprake van een volledige inbedding. Het onderzoek van Cajot en Heeren (hoofdstuk 1, deze publicatie) naar “de evolutie en inbedding van het taalbeleid” op instellingsniveau stelt op dat vlak gerust. Het merendeel van de instellingen (acht van de elf bevraagde) geeft aan alvast een instellingsbreed taalbeleid te hebben. Dat betekent dat de inbedding van taalvaardigheidsondersteuning – in een vak of in een leerlijn – in de meeste instellingen kan kaderen in een instellingsbreed taalbeleid. Tegelijk nuanceren de auteurs die bevinding ook: we mogen niet te gerust zijn, aangezien het werken aan de zichtbaarheid en de relevantie als een belangrijke uitdaging naar voren komt.

Aanbeveling 2: Ondersteun de taalvaardigheidsondersteuning door professionalisering in te richten, ondersteunend materiaal aan te bieden en rekening te houden met de beschikbare middelen

Als docenten betrokken worden in de taalvaardigheidsondersteuning, moeten ze zich competent voelen om ermee aan de slag te gaan, bijvoorbeeld dankzij professionalisering. Zo kunnen de docenten van Arteveldehogeschool een begeleidingstraject ‘Taalontwikkelen lesgeven’ volgen. Om die begeleiding te verduurzamen en op grotere schaal in te zetten slaan de taalbeleidsmedewerkers (van de instelling) en de taalcoaches (van de opleidingen) de handen in elkaar. Zo begeleidt de taalbeleidsmedewerker niet alleen de docent, maar leidt

hij ook de taalcoach op zodat die nadien ook andere docenten uit het team kan begeleiden (Vrijders & Bonne, hoofdstuk 1, deze publicatie). De aanpak professionaliseert niet alleen de docent, maar bedt de kennis ook in bij de opleiding door de taalcoach actief in het proces te betrekken.

Ondersteuning kan bovendien geboden worden aan de hand van materialen, voor studenten of docenten. In het Taalbuddyproject van Steverlynck (hoofdstuk 4, deze publicatie) helpen studenten elkaar en doen ze een beroep op tien digitale taalkamers met theorie, reflectievragen, oefeningen (met een eventuele correctiesleutel) en een zelfevaluatieopdracht. Een voorbeeld van docenten ondersteunen met materiaal komt aan bod bij het Kameleon-model (Schelfhout, Vanthournout, Van Loo & De Roover, hoofdstuk 1, deze publicatie). Voor dit model werd taalontwikkelen lesgeven samengelegd met andere, bestaande didactieken. Het model dient als basis voor de professionaliseringsactiviteiten. Om docenten te ondersteunen, werden naast een integratie van de theoretische kaders ook concrete richtlijnen geformuleerd waarmee docenten aan de slag kunnen. Zo slaagt het model erin om docenten te professionaliseren en materiaal aan te reiken om een krachtige leeromgeving uit te bouwen.

Tot slot spelen de beschikbare middelen een noodzakelijke rol. Taalbeleidsmedewerkers moeten steeds de balans behouden tussen wat ze willen bereiken en wat mogelijk is. De vraag om meer middelen, hoe terecht ook, wordt niet altijd beantwoord en erg intensieve initiatieven zijn op lange termijn niet houdbaar. Om onhoudbare of onmogelijke constructies te vermijden, houdt de initiatiefnemer het best rekening met een aantal factoren, zoals (1) budget (bijvoorbeeld: Hoeveel budget is er? Wordt dat budget nadien voortgezet?), (2) bereik (bijvoorbeeld: Welke doelgroep bereikt het initiatief? Kan dat bereik vergroot worden?), (3) tijd (bijvoorbeeld: Hoeveel studietijd is er voorzien? Hoeveel feedbacktijd kan worden ingepland?) en (4) ruimte (bijvoorbeeld: Welke lokalen zijn beschikbaar? Wat laat de infrastructuur toe?). Ook Vanbuel en Van den Branden (hoofdstuk 1, deze publicatie) benoemen dat:

Een docententeam in een hogeronderwijsinstelling kan wel beslissen om de mondelinge taalvaardigheid van studenten te stimuleren door onder andere in te zetten op interactieve werkvormen in de lessen, als de leslokalen interactie tussen studenten onderling niet mogelijk maken, valt hun plan moeilijk in de praktijk te brengen.

Aanbeveling 3: Zorg dat de taalvaardigheidsondersteuning functioneel is dankzij authentiek materiaal en door aan te sluiten bij of te werken aan de nodige (talige) studie- en/of beroepscompetenties

Duiden dat de taalvaardigheidsondersteuning functioneel is of ervoor zorgen dat studenten er onmiddellijk mee aan de slag gaan, komt in vrijwel ieder artikel aan bod. Ofwel draagt de ondersteuning bij aan de taalvaardigheid die nodig is om de studie succesvol te volgen, ofwel sluit hij aan bij de nodige taalvaardigheid voor het beroep. Zo speelt de online schrijfhulp Digitaalkit voor (aspirant-)leraren lager onderwijs in op de noden van leraren. De schrijfhulp werkt met authentieke teksten en biedt (aspirant-)leraren hulp bij beroepsgerelateerde schrijftaken zoals instructies voor leerlingen of een briefje voor de ouders (Geerts & Vanbrabant, hoofdstuk 2, deze publicatie). Om de academische luistervaardigheid van studenten aan te scherpen, ontwikkelden Arteveldehogeschool en Universiteit Antwerpen een digitale tool voor (kandidaat-)studenten (Bonne, Vrijders & Casteleyn, hoofdstuk 4, deze publicatie). De tool werkt met authentieke opnames van hoorcolleges en versterkt aan de hand van observerend leren en een didactiek uit tweedetaalverwerving de metacognatieve strategieën van de student.

In de ideale situatie komen studenten zelf tot het inzicht dat taalvaardigheid functioneel is voor hun studie en/of voor hun beroep. Taalscreenings dienen vaak om te sensibiliseren voor het belang van taalvaardigheid voor studiesucces. Heeren et al. (hoofdstuk 5, deze publicatie) geeft aan dat de screenings (academische) taalvaardigheid in eerste instantie de student moeten “waarschuwen indien hij of zij een mogelijk risico loopt met betrekking tot slagen”. Hun aanpak in de ontwikkeling van de taalcomponent in de Columbus-tool past dat toe. Lievens (hoofdstuk 3, deze publicatie) wendt de principes van *action research* aan en stuurt studenten ingenieurswetenschappen het veld in om zelf te onderzoeken waarom talige en communicatieve vaardigheden belangrijk zijn voor een ingenieur.

Bovenstaande voorbeelden schuiven een ruime invulling van taalvaardigheid naar voren. Op die manier is er niet alleen aandacht voor taalvaardigheid op zich, maar ook voor bijvoorbeeld strategieën (Bonne, Vrijders & Casteleyn, hoofdstuk 4, deze publicatie) en onderzoeksvaardigheden (Lievens, hoofdstuk 3, deze publicatie).

Aanbeveling 4: Hanteer een procesgerichte aanpak: vertrek vanuit de beginsituatie en de leefwereld van de student, en zorg voor continue en procesgerichte feedback waardoor de student dankzij afnemende begeleiding zelfsturend wordt

Taalvaardigheidsondersteuning mag niet alleen focussen op het eindproduct of het einddoel, maar besteedt ook best aandacht aan het proces.

Een leerlijn (zie ook aanbeveling 2) is een middel om procesgericht te werken (Cajot, Leuridan, De Beuckelaer & Baert, hoofdstuk 2, deze publicatie). Een opleiding dient daarvoor in kaart te hebben wat de talige start- en eindcompetenties zijn. Verschillende opleidingen toetsen de startcompetenties van studenten via een taalscreening aan het begin van de opleiding. Enkel taaltesten afnemen, is echter onvoldoende: ze zijn pas waardevol als ze het studieproces nadien ook ondersteunen. Duriez en Speltincx (hoofdstuk 5, deze publicatie) wijzen erop dat screenings pas “bijdragen aan studiesucces als er een duidelijk traject op volgt, met effectieve leertrajecten en studievoortgangstoetsen”. Een leerlijn taalvaardigheid zorgt ervoor dat de student door zijn (bijgespijkerde) startcompetenties in te zetten, stapsgewijs toewerkt naar de talige eindcompetenties.

Om van een begeleid proces te spreken, is continue feedback (feed-up, feedback en feedforward) essentieel. Ook peerfeedback kan een krachtig middel zijn, maar dient wel aangeleerd te worden om ervoor te zorgen dat de feedback betrouwbaar is (Mestdagh, hoofdstuk 2, deze publicatie). Berckmoes et al., hoofdstuk 3, deze publicatie) vullen aan dat dankzij peerfeedback studenten “zich ten slotte ook bewust [worden] van de relevantie van feedback geven in [een] professionele context”.

Inzicht in het proces en begeleiding zijn nodig om de student tot zelfsturing te brengen. De Tekstrainer (Mestdagh, hoofdstuk 2, deze publicatie) betreft zowel student als docent in het proces. De methodiek illustreert het proces voor beiden. De herhaalde toepassing van de methodiek tijdens de opleiding leidt tot een betere integratie bij de student met ook een beter product als resultaat. Op dezelfde manier werkt de lerarenopleiding van Hogeschool PXL voor alle kerntaaltaken tijdens de drie jaren met ‘het routeboek’ (Hubert, hoofdstuk 2, deze publicatie). Daarbij bouwt de begeleiding geleidelijk aan af, richting een toenemende mate van zelfstandigheid van de student.

Aanbeveling 5: Zorg ervoor dat de taalvaardigheidsondersteuning zichtbaar is voor alle partijen en activeer de betrokkenen

Het expliciet gebruiken en benoemen van een initiatief zoals de Tekstrainer (Mestdagh, hoofdstuk 2, deze publicatie) of het routeboek (Hubert, hoofdstuk 2, deze publicatie) gedurende een opleiding, over verschillende vakken, voor zowel studenten als docenten, zorgt voor een zichtbare inbedding. De kracht zit hier in de bekendheid onder de studenten en docenten en het verworden tot een automatisme.

Ost en De Coninck (hoofdstuk 2, deze publicatie) vullen aan dat die zichtbaarheid ook moet activeren. Als een nood zich voordoet, moet de ondersteuning zichtbaar zijn zodat hierop een maximaal beroep kan worden gedaan. De docenten uit de lerarenopleiding kleuter- en lager onderwijs aan de hogeschool VIVES hebben een checklist voor examenvragen ter beschikking, maar die wordt niet consequent gebruikt. Ost en De Coninck (hoofdstuk 2, deze publicatie) raden daarom “een meer voelbare digitale *reminder*” aan, bijvoorbeeld door de checklist aan te reiken bij de oproep om examens op stellen of vooraleer een docent het examen uploadt.

Aanbeveling 6: Volg de taalvaardigheidsondersteuning op, evalueer ze en stuur bij indien nodig

Evaluatie en opvolging zijn cruciaal. Cajot en Heeren (hoofdstuk 1, deze publicatie) ontdekten dat veel instellingen taalbeleidsinitiatieven evalueren, zowel kwalitatief (bijvoorbeeld via focusgroepen) als kwantitatief (bijvoorbeeld via effectmetingen). Toch zijn de (voornamelijk kwalitatieve) data eerder beperkt en is het onduidelijk welke impact de taalvaardigheidsondersteuning effectief heeft. Evaluatie blijft dus een uitdaging in functie van een relevant taalbeleid met doelgerichte taalvaardigheidsondersteuning. Ook Vanbuel en Van den Branden (hoofdstuk 1, deze publicatie) pleiten voor “reflectie en evaluatie op geregelde tijdstippen” en voegen toe dat het volledige team betrokken moet zijn zodat de initiatieven levendig en zichtbaar (zie aanbeveling 5) blijven.

In het merendeel van de goede praktijken wordt opvolging en evaluatie expliciet benoemd, maar blijkt ook de nood aan meer en uitgebreider onderzoek. Zo onderzochten De Wachter en D’Hertefelt (hoofdstuk 4, deze publicatie) de effectiviteit en de gebruikservaring van de digitale Schrijfhulp en wijzen ze op de nood aan meer grootschalige studies om van veronderstellingen echte conclusies te maken.

De onderzoeksgegevens en/of verkregen feedback helpen om de ondersteuning bij te sturen. Aan Universiteit Antwerpen geven de studenten bouwkunde via een digitale bevraging feedback op het peerfeedbacksysteem (Berckmoes et al., hoofdstuk 3, deze publicatie). Zo gaven de studenten aan dat ze moeite hebben met het geven van feedback. De opleiding leert de studenten daarom nu via vier pijlers aan hoe ze betrouwbare en kwalitatieve feedback kunnen geven.

Aanbeveling 7: Werk als initiatiefnemer samen op verschillende niveaus en met verschillende betrokkenen

De initiatiefnemer dient samen te werken met het team om het draagvlak te vergroten en om zo impact op het (taal)beleid te hebben. Maar ook de uitwerking van het taalbeleid gebeurt het best via samenwerking. Vanbuel en Van den Branden (hoofdstuk 1, deze publicatie) wijzen op verschillende verantwoordelijkheden of rollen binnen die samenwerking, zoals “voortrekkers, enthousiasmeringen en criticasters”. Er is dus een wisselwerking op verschillende niveaus en tussen praktijk en beleid.

De samenwerking kan ook de opleiding of instelling overstijgen. De tweetaalige lerarenopleiding bestaat dankzij een intensieve samenwerking tussen de lerarenopleiding Lager Onderwijs van de Nederlandstalige Erasmushogeschool Brussel (EhB) en Franstalige Haute École Francisco Ferrer (HEFF) (Van Lindt, Magis & Posma, hoofdstuk 2, deze publicatie). De Digitaalkit is het resultaat van een samenwerking tussen werkveld en opleiding. De kit ondersteunt daarvoor niet alleen de student, maar is ook dienstverlenend aangezien het beginnende leerkrachten lager onderwijs helpt met hun professionele schrijfvaardigheid (Geerts & Vanbrabant, hoofdstuk 2, deze publicatie). Samenwerking kent met andere woorden geen opleidings-, instellings-, vak- of taalgrens.

Aanbevelingen in de praktijk

De zeven aanbevelingen willen een toevoeging zijn op bestaande kaders zoals de ‘De Tien Geboden voor taalbeleid’ (Ebbers, 2000), de twaalf inspirerende vragen over taalbeleid (Centrum voor Taal & Onderwijs, 2013) of de vijf noodzakelijke voorwaarden voor taalbeleid (Vanbuel & Van den Branden, hoofdstuk 1, deze publicatie). De geboden, inspirerende vragen en noodzakelijke voorwaarden hebben gemeenschappelijk dat ze zich richten op het niveau van taalbeleid. De aanbevelingen in dit artikel vertrekken van concrete initiatieven uit de praktijk. In dat opzicht bieden ze steun voor taalbeleidsmedewerkers die ini-

tatieveën willen evalueren en versterken, en voor individuele docenten die een goede interventie willen opzetten of ondersteuning willen verbeteren.

De lijst met aanbevelingen mag niet leiden tot een versnippering, een vrees die Vanbuel en Van den Branden (hoofdstuk 1, deze publicatie) aanhalen: “[de] docent die in zijn eentje steeds opnieuw het warme water probeert uit te vinden [...] is een van de voornaamste valkuilen die een succesvolle taalbeleidsimplementatie in de weg staan”. De aanbevelingen en goede praktijken helpen met een concrete vertaling van een goed taalbeleid en inspireren om de praktijk – waar nodig – te verbeteren.

Het Platform beschouwt de lijst aanbevelingen geboren uit de verzameling goede praktijken uit deze publicatie als een vertrekpunt. In een volgende fase worden de aanbevelingen afgetoetst aan de goede praktijken in de digitale databank www.kennisdelingtaalbeleid.org. Het Platform wil zo de aanbevelingen verder verfijnen, onderbouwen en illustreren. Daarnaast creëert de verbreding van het bronmateriaal de mogelijkheid om de aanbevelingen te rangschikken volgens belang en analyses te voeren per type ondersteuning. De aanbevelingen zouden zo verder kunnen leven in algemene aanbevelingen of aanbevelingen voor student, docent, ondersteuning, professionalisering, enzovoort.

Conclusie

Het Nederlands/Vlaams Platform Taalbeleid Hoger Onderwijs heeft de voorbije jaren ingezet op kennisdeling met als mooi resultaat een digitale databank met inspirerende goede praktijken beschikbaar op www.kennisdelingtaalbeleid.org. Het Platform is bovendien trots om deze waardevolle publicatie van het Forum Taalbeleid en Taalondersteuning Hoger Onderwijs te kunnen ondersteunen. Als bijdrage dook het Platform in de goede praktijken en werkte het zeven concrete aanbevelingen uit:

- (1) Bed de ondersteuning in een opleidingsonderdeel in, maar nog liever in een leerlijn en ten slotte graag in een opleidings- of instellingsbreed taalbeleid.
- (2) Ondersteun de taalvaardigheidsondersteuning door professionalisering in te richten, ondersteunend materiaal aan te bieden en rekening te houden met de beschikbare middelen.

- (3) Zorg dat de taalvaardigheidsondersteuning functioneel is dankzij authentiek materiaal en door aan te sluiten bij of te werken aan de nodige (talige) studie- en/of beroepscompetenties.
- (4) Hanteer een procesgerichte aanpak: vertrek vanuit de beginsituatie en leefwereld van de student, en zorg voor continue en procesgerichte feedback waardoor de student dankzij afnemende begeleiding zelfsturend wordt.
- (5) Zorg ervoor dat de taalvaardigheidsondersteuning zichtbaar is voor alle partijen en activeer de betrokkenen.
- (6) Volg de taalvaardigheidsondersteuning op, evalueer ze en stuur bij indien nodig.
- (7) Werk als initiatiefnemer samen op verschillende niveaus en met verschillende betrokkenen.

Door de aanbevelingen nog af te toetsen aan de praktijken in de digitale databank, wil het Platform ze nog verder verfijnen, onderbouwen, rangschikken en aan categorieën verbinden. Dat kan docenten, studenten, taalbeleidsmedewerkers en beleidsmakers ondersteunen in het opstarten, uitbouwen en versterken van kwalitatieve, effectieve en noodzakelijke taalvaardigheidsondersteuning en bij uitbreiding ook het taalbeleid.

